

само хлѣбецъ и лучецъ. Ала стопанката се завтекла въ пруста и донесла едно яйце.

— Бѣлата кокошчица го снесе днеска. На, хапни си, дѣдо!

Сварила го и му го дала. А свети Илия я гледа и сърдцето му се пълни съ обичъ. Простилъ се и отишълъ на небето. Разправилъ всичко на Господя и рекълъ:

— Бива ли тия добри и работливи хора да даватъ зърното на земята си и залъка отъ устата си на чуждъ народъ и чужда вѣра? Нѣма ли си всѣки свое царство, въ него да си господарува?

Погледналъ Господъ надолу и видѣлъ малката страна, цѣлата свѣти въ месечина. Хората спятъ на земята, а господаритѣ имъ на меки легла, въ злато и коприна.

— Да си вървятъ тия господари тамъ, дето сж тѣхнитѣ минарета и джамии! — казалъ Господъ.

А после повикалъ ангелитѣ и имъ рекълъ:

— Разчистете тази земя отъ каменаци и буренакъ!

Разчистили я ангелитѣ за една нощъ. Напоили земята съ чистъ небесенъ сокъ. Работѣли и пѣли, а земята попила пѣсенъта имъ. Ала не се побрали божитѣ ангели на тая малка земя. Тогава Господъ разпрострѣлъ полетата и разтеглилъ надъ тѣхъ небето. Нека изглежда голѣма и просторна, макаръ да е малка. А нека и сърцата на хората станатъ широки като полетата имъ и нека малката земя имъ бѣде голѣма.

Отъ тогава, всѣка пролѣтъ небесниятъ сокъ се налива въ стърковетѣ, а пѣсенъта на ангелитѣ избликва отъ земята като птичка. Птичката пѣе тѣй хубаво, че който я слуша свѣтъ му се завива. Чува я, а не може да я види, защото птичката се издига все нагоре. Тя иска да се върне при ангелитѣ...

Петю знае, че това е чучулигата. Слуша я, и сърдцето му се напълва съ радостъ. Нали надъ неговата земя пѣе, нали отъ неговата земя е родена, нали е отъ ангелската пѣсенъ! Слънцето се оглежда въ всички листчета, въ всички зрънца, въ захаросанитѣ бѣли облачета. Колелата звънятъ като петдесетъ камбанки.

Петю скача отъ колата и трѣгва пешъ. Не му се седи на едно мѣсто. Баща му съ колата го отминава и отива напредъ. Въ зеленитѣ ниви се вижда само гърба на колата.

Дора Габе